

Testimoni

VIH, TROMBOCITOPÈNIA I L'INICI DEL MEU VIATGE GNM

William H. (Austràlia)

28 de juliol de 2019

“El meu viatge amb la GNM havia començat i mai vaig mirar cap enrere”

Tenia 39 anys quan vaig donar positiu a la prova del VIH. Era el novembre del 2009 i estava amb la meua parella celebrant el 78 aniversari de la meua mare. Vaig rebre una trucada telefònica de la meua clínica local, demanant-me que anés a rebre el resultat d'una prova. Estava una mica ansiós, però em vaig dir a mi mateix que tot estaria bé. Quan vaig arribar, el metge em va assegurar i em va informar que havia reaccionat a la prova de l'antigen p24, suposadament un indicador de plom de la infecció pel VIH i que hauria de fer-me una altra prova i esperar que les altres proteïnes a la prova també apareguessin, confirmant que jo tenia VIH. En els següents resultats de la prova, aquestes altres proteïnes eren reactives i ara estava sense esperança, creient que tenia un “assassí” a la meua sang (el meu primer conflicte de sang). Després de rebre la segona prova, vaig començar a fer servir la meua educació científica per examinar les últimes investigacions disponibles sobre el VIH. Mentrestant, Em passava cada matí mirant-me al mirall i dient-me: “tens un assassí a la sang” (Conflicte de penjament). Vaig parlar amb el “millor especialista” de l'estat, que em va dir que tenia els pitjors números que no havia vist mai i que moriria en dos anys si no començava a prendre els medicaments immediatament. Vaig recollir un subministrament de dos mesos aquell dia i vaig començar a prendre'ls cada dia, sentint nàusees, lluint pàl·lid i patint de diarrea cada dia.

Aproximadament un mes després, havia investigat prou per adonar-me que no hi havia evidència per donar suport a les afirmacions de la indústria mèdica respecte al VIH. També em vaig connectar amb membres d'una comunitat dissident, amb recursos extensos i lògics per explorar i confirmar allò que ja havia descobert. Em vaig trobar encara dubtant i rebotant d'una banda a l'altra entre els dos punts de vista i em va prendre molts mesos sentir-me segur en aquesta nova entesa. Va ser set mesos després, un dia de juny, quan vaig notar que em sortien blaus amb força facilitat mentre carregava unes safates de maduixes als meus malucs. Això no va durar gaire i no li vaig parar gaire atenció. Quatre mesos després, a l'octubre, vaig viatjar a la Xina i vaig començar a tenir blaus fàcilment novament i no recordava haver-me copejat amb res. Vaig decidir fer-me una anàlisi de sang en tornar a casa unes setmanes més tard. Vaig anar novament a la meua clínica local perquè el meu metge em digués amb pànic: “Només té un recompte de trombòcits (plaquetes) de 59 (el rang normal és 150-350) i necessita anar a l'hospital immediatament, i no tinguis un accident en el camí, o et dessagnaràs i moriràs en el camí (el meu proper Sang DHS). Vaig arribar a l'hospital i el metge d'allà em va dir: “Torna quan el teu compte estigui per sota de 20.” (gràcies per ajudar-me a establir la meta) Em trucaven totes les setmanes per demanar-me que tornés i em fes la prova i cada vegada que em feia la prova, el meu recompte tornava a baixar, fins a arribar a 20, després van començar a infondre'm plaquetes a la sang, la qual cosa no tenia sentit, ja que sempre desapareixien amb 24 hores. van començar a infondre'm immunoglobulina gamma, cosa que va permetre que les meves plaquetes tornessin durant uns 28 dies cada vegada. Els únics altres tractaments que em van oferir van ser:

- Prendre medicaments antiretrovirals tòxics (per al meu mític virus)
- Prendre cortisona (perquè “de vegades” això funciona)
- Treure'm la melsa (perquè “de vegades” això funciona)

Havia estat amb un professional de la salut alternativa uns quants mesos abans i li havia explicat els meus problemes i que no creia en el VIH. Em va lliurar un nom en un paper quan me n'anava, deia: “Dr. Hamer”. Quan vaig rebre la meua tercera dosi d'immunoglobulina gamma, vaig recordar (sorprenentment) el nom “Dr. Hamer” i es va connectar a Internet per obtenir més informació sobre ell. Vaig llegir la seva història personal sobre la pèrdua del seu fill Dirk i la seva posterior aparició de càncer testicular, pensant “Oh, sí, una altra medicina alternativa inútil”. Dues setmanes

després, vaig assistir a una celebració de Pasqua a casa d'un amic i mentre conversava amb un home homosexual de 21 anys anomenat Mitch, li vaig explicar sobre la meva trombocitopènia i la conversa va ser així:

Mitch: "Oh, he tingut això".

Jo (sorprès): "Per què?"

Mitch: "Vaig haver de prendre

quimioteràpia".

Jo (una altra vegada sorprès): "Per què?"

(Ell era un jove d'aspecte sa i en forma).

Mitch: "Vaig tenir càncer testicular".

Jo: "Vas perdre algú proper a tu just

abans?"

Mitch (amb els ulls plens de llàgrimes): "Jo

era el tutor de la meva cosina de 5 anys.

Va morir de leucèmia i 3 mesos després

em van diagnosticar càncer de testicle".

Estava completament estupefacte. L'únic exemple de GNM que coneixia acabava de ser verificat per l'única persona que havia conegut que havia tingut càncer testicular. Immediatament em vaig omplir d'esperança i volia conduir els 300 km fins a casa i començar a llegir tot allò que pogués trobar sobre GNM. Em vaig quedar la resta del cap de setmana a casa dels meus amics i vaig ordenar el llibre i el joc de gràfics GNM tan aviat com vaig poder. Quan va arribar unes quantes setmanes més tard, em va sorprendre una vegada més descobrir que incloïa els detalls de la trombocitopènia (fase activa de conflicte d'un conflicte de sang). Encara que no entenia GNM en aquell moment, sabia que la meva angoixa provenia de les anàlisis de sang, que em diguessin que probablement em dessagnaria i de les trucades telefòniques setmanals dels metges, tant que cada vegada que el telèfon va sonar, em sentia nerviosa i no volia contestar. Vaig fer plans per viatjar als EUA per 6 setmanes i després a Europa per 6 setmanes més, on els especialistes no em van poder localitzar. Vaig prendre la meva darrera anàlisi de sang i va mostrar que només tenia 1 plaqueta/mL de sang. Vaig prendre la meva darrera dosi d'immunoglobulina gamma i vaig deixar enrere el sistema mèdic i les meves preocupacions. Quan vaig tornar 3 mesos després, la meva propera prova va mostrar un recompte de 89 plaquetes/mL. No recordo cap símptoma important de curació, però el meu recompte sanguini l'any passat va ser de prop de 115 i, fins avui, no he experimentat més símptomes relacionats amb el baix nivell de plaquetes a la sang.

El meu viatge amb la GNM havia començat i mai vaig mirar cap enrere.

Font: www.LearningGNM.com

© LearningGNM.com

DESCÀRREC DE RESPONSABILITAT:

La informació d'aquest document no substitueix

l'assessorament mèdic professional.